

Samling af Afgørelser

Sag T-584/10

Mustafa Yilmaz
mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

»EF-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EF-figurmærket TEQUILA MATADOR HECHO EN MEXICO — de ældre nationale og internationale ordmærker MATADOR — relativ registreringshindring — ingen risiko for forveksling — ingen lighed mellem varerne — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009«

Sammendrag – Rettens dom (Anden Afdeling) af 3. oktober 2012

1. *EF-varemærker — registreringsprocedure — tilbagetagelse, begrænsning og ændring af varemærkeansøgningen — anmodning om begrænsning af fortegnelsen over varer og tjenesteydelser — betingelser*

(Rådets forordning nr. 207/2009, art. 43, stk. 1; Kommissionens forordning nr. 2868/95, art. 1, regel 13)

2. *EF-varemærker — klagesag — søgsmål ved Unionens retsinstanser — Rettens kompetence — prøvelse af lovligheden af appelkamrenes afgørelser — Rettens hensyntagen til retlige og faktiske omstændigheder, som ikke tidligere er blevet forelagt for Harmoniseringskontorets instanser — udelukket*

(Rådets forordning nr. 207/2009, art. 65)

3. *EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — relative registreringshindringer — indsigelse rejst af indehaveren af et identisk eller lignende ældre varemærke, der er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art — lighed mellem de omhandlede varer eller tjenesteydelser — bedømmelseskriterier*

[Rådets forordning nr. 207/2009, art. 8, stk. 1, litra b)]

4. *EF-varemærker — Harmoniseringskontorets afgørelser — ligebehandlingsprincippet — princippet om god forvaltningsskik — Harmoniseringskontorets tidligere afgørelsespraksis*

5. *EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — relative registreringshindringer — indsigelse fra indehaveren af et identisk eller lignende ældre varemærke, der er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art — risiko for forveksling med det ældre varemærke — figurmærket TEQUILA MATADOR HECHO EN MEXICO — de nationale og internationale ordmærker MATADOR*

[Rådets forordning nr. 207/2009, art. 8, stk. 1, litra b)]

6. *EF-varemærker — Harmoniseringskontorets afgørelser — lovlighed — Harmoniseringskontorets tidligere afgørelsespraksis — princippet om forbud mod forskelsbehandling — ingen betydning*

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 19)

2. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 33)

3. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 43)

4. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 59 og 60)

5. Der er ikke for den europæiske gennemsnitsforbruger risiko for forveksling i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 om EF-varemærker mellem på den ene side figurmærket TEQUILA MATADOR HECHO EN MEXICO, som er blevet ansøgt registreret som EF-varemærke for »Tequila, der stammer fra Mexico, alkoholholdige cocktails med tequila, der stammer fra Mexico, og tequilalikører, der stammer fra Mexico«, som henhører under klasse 33 i Nicearrangementet, og på den anden side ordmærket MATADOR, der tidligere er blevet registreret i Tyskland og efterfølgende er blevet registreret som internationalt varemærke med retsvirkning i flere europæiske lande for »Øl; mineralvand og kulsyreholdige vande og andre ikke-alkoholholdige drikke; frugtdrikke og frugtsaft; saft og andre præparater til fremstilling af drikke«, som henhører under klasse 32 i Nicearrangementet.

6. Henset til alle de relevante faktorer, der kendetegner forbindelsen mellem øl og vin, således som de blev efterprøvet i præmis 63-69 i Rettens dom af 18. juni 2008, sag T-175/06, Coca-Cola mod KHIM – San Polo (MEZZOPANE), skal disse varer anses for ikke at være af lignende art i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Forskellene mellem de varer, der skal sammenlignes i det foreliggende tilfælde, er med hensyn til alle de relevante faktorer, der kendetegner forbindelsen mellem dem, mere tydelige og væsentlige end de forskelle mellem øl og vin, som Retten fremhævede i den pågældende sag, således at disse forskelle gør det endnu mindre sandsynligt, at den relevante kundekreds kunne tro, at en og samme virksomhed fremstiller og markedsfører disse to typer af drikke.

Det bemærkes navnlig, at selv om de varer, der skal sammenlignes i det foreliggende tilfælde, tilhører samme generelle kategori for drikke og nærmere bestemt kategorien for alkoholholdige drikke, er de forskellige navnlig for så vidt angår deres grundlæggende ingredienser, deres fremstillingsmetode, deres farve, deres duft og deres smag, således at de af den relevante forbruger opfattes som værende af forskellig art. Disse varer udstilles normalt ikke i de samme reoler i supermarkeders og andre salgssteders afdelinger for drikkevarer. Hvad angår brugen af dem er en afgørende forskel, at øl slukker tørsten, hvilket normalt ikke er tilfældet for de alkoholholdige drikke, der er omfattet af det ansøgte varemærke. Selv om disse varer ganske vist kan konsumeres på de samme steder og under de samme omstændigheder og kan tilfredsstillende det samme behov, f.eks. at nyde en drik i forbindelse med et måltid eller som aperitif, forholder det sig ikke desto mindre således, at de ikke tilhører den samme gruppe af alkoholholdige drikke, og at forbrugeren opfatter dem som forskellige varer, således som Retten for så vidt angår øl og vin fastslog i MEZZOPANE-dommens præmis 66.

Det forhold, at der findes alkoholholdige cocktails, hvor øl blandes med andre typer alkohol, bl.a. tequila, fjerner ikke de forskelle mellem disse ovenfor nævnte varer, eftersom dette gælder for mange drikke, der heller ikke ligner hinanden.

Af de grunde, der er anført MEZZOPANE-dommens præmis 67, fører dette forhold heller ikke til, at de omhandlede varer er kompletterende. Kompletterende varer er nemlig dem, hvorimellem der er en tæt forbindelse i den forstand, at den ene er uundværlig eller vigtig for brugen af den anden. I det foreliggende tilfælde er de alkoholholdige drikke, der er omfattet af det ansøgte varemærke, hverken uundværlige eller vigtige for brugen af øl eller omvendt. Der foreligger i øvrigt ingen oplysninger i sagen, der gør det muligt at konkludere, at køberen af en af disse varer bliver særligt foranlediget til at købe den anden vare.

7. Hvad angår konkurrenceforholdet mellem de omhandlede varer, er Retten af den opfattelse, at det er klart svagere end det konkurrenceforhold, der blev konstateret vedrørende øl og vin i MEZZOPANE-dommens præmis 68. Rettens konstatering i MEZZOPANE-dommens præmis 68, hvorefter der består et vist konkurrenceforhold mellem vin og øl, var støttet på den omstændighed, at vin og øl ifølge Domstolens praksis vedrørende andre områder end EF-varemærkeretten i et vist omfang tilfredsstillende samme behov, således at de delvist substituerer hinanden. Domstolen har dog præciseret, ligesom Retten ligeledes har understreget, at det afgørende konkurrenceforhold mellem øl, som er en populær og almindeligt indtaget drikkevare, og vin, på baggrund af de store kvalitets- og dermed prisforskelle på vine, skulle fastslås på grundlag af de vine, der er mest tilgængelige for det store publikum, det vil i almindelighed sige de letteste og billigste vine. De alkoholholdige drikke, der er omfattet af det ansøgte varemærke, er imidlertid generelt klart mindre lette og betydeligt dyrere end »vine, der er mest tilgængelige for det store publikum«, således at Domstolens bedømmelse ikke kan overføres på den foreliggende sag.

(jf. præmis 49, 51 og 54-57)

8. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 61 og 62)